

„Az éntelenítés életre szóló processzusa”

Nádas Péter 75. születésnapjára

FEUILLETON - LXI. évfolyam, 41. szám, 2017. október 13.

A személyesség maximális intenzitása mellett hogyan is gondolhatja a *Világlo részletek* ezt az éntelenítést? Hát, valahogy úgy, hogy könyörtelenül azt kérdezi: az a valaki, aki véletlenül én vagyok, miként hordozhatja az általános emberit. Van egy én, akinek születtem, és van egy énem, amellyel erre az énre ránézek. Ez volna az önanalízis. Mintha megtehetném, hogy magamra úgy tekintek, mint egy idegenre. Ám ha ez nem sikerülne mégse, akkor legalább próbálhatom magamat a közös emberi hordozójának, letéteményesének látni. Visszavenni az énességeből azt is jelenti, hogy a többesben föloldom az ént. A paradoxon a következő: egyrészt „amennyiben én, annyiban a bennem létező közös” - másrészt amennyiben tehát ezzel a közössel foglalkozom, mégis az énnemmel vagyok kénytelen foglalkozni, máshogy nem megy, nagyon sajnálom.